

Waktuna Pangadilan Allah Geus Sumping - Nomer Hiji

Pangadilan ka Nu Hirup jeung Harti Tanda Nubuat tina 9/11

Jeff Pippenger

2024-12-18

Salila sawatara waktos, saenyana ti pasca 9/11 kénéh, kami geus sacara konsisten ngajarkeun yén pangadilan ka jalma-jalma nu hirup dimimitian dina 9/11. Kami ngartos kanyataan ieu tina rupa-rupa kasaksian Alkitabiah, anu ngadukung éta tina arah anu béda-béda pisan. Ti saprak Juli 2023, kami ngartos leuwih loba deui rinci ngeunaan pangadilan ka jalma-jalma nu hirup, anu dimimitian dina 9/11, batan rinci-rinci anu kapanggih teu lila sanggeus 9/11. Naha pangadilan ka jalma-jalma nu hirup dimimitian dina 9/11? Naon ari pangadilan Alkitabiah ka jalma-jalma nu hirup?

Dina pasal kahiji dina kitab Wahyu, ciri utama anu diidentifikasi ngeunaan Kristus nyaéta yén Anjeunna téh Alfa jeung Omega, Nu Mimitian jeung Nu Ngabéréskeun, Nu Kahiji jeung Nu Panungtung. Anjeunna mintonkeun conto tina sipat éta pisan tina karakter-Na nalika Anjeunna maréntahkeun ka Yohanes sangkan nulis perkara-perkara anu aya, sarta ku cara kitu Yohanes ogé bakal nulis perkara-perkara anu bakal datang. Yesus salawasna ngagambarkeun ahir ku awal. Éta téh saha Anjeunna.

Alkitab netelakeun yén Yesus téh Firman. Kitab anu pangheulana dina Alkitab, Kajadian, hartina “mimiti.” Kitab anu pangpandeurina dina Alkitab nya éta kitab Wahyu, sarta bebeneran-bebeneran anu mimiti ditepikeun dina kitab Kajadian dibahas dina kitab Wahyu. Kajadian téh Alfa jeung Wahyu téh Omega, sarta duanana babarengan téh Firman, jeung Firman téh Yesus, anu mangrupa Alfa jeung Omega. Tanda tangan Allah, atawa ngaran-Na, kaserat dina unggal petikan nubuat Alkitab. Éta tanda tangan netepkeun yén cahaya dina éta petikan téh bebeneran.

Upami hiji tafsir kana hiji petikan nubuat henteu mawa tandatangan Allah, nyaéta ngaran-Na, nyaéta tabiat-Na; ku kituna, éta tafsir téh salah. Aya tés-tés séjén anu kudu diterapkeun dina napsirkeun Firman nubuat Allah, nanging tés naon waé anu bisa dipaké ku hiji jalma, éta tés kudu dihartikeun dina jero Firman Allah. Upami teu aya tés jieunan manusa, bakal leuwih saeutik tafsir jieunan manusa. Ku kituna, naha? Jeung naon? Naha pangadilan Alkitabiah ka nu hirup anu mimiti dina 9/11?

Nalika Kristus ngenalkeun diri-Na dina kitab Wahyu, Anjeunna nyatakeun diri-Na minangka nu awal jeung nu ahir, sarta ngagunakeun nabi Yohanes pikeun ngagambarkeun naon anu dilambangkeun ku sipat éta dina karakter-Na. Anjeunna ngaidentifikasi amanat sakuliah éta kitab minangka hiji panyingkepan ngeunaan diri-Na sorangan. Anjeunna maréntahkeun ka Yohanes supaya nulis naon anu dina mangsa harita keur aya dina dunya Yohanes, sarta ku kituna Yohanes bakal nyatet naon anu bakal kajadian dina ahir dunya. Yohanes téh salah sahiji ti dua belas pamingpin dina awal garéja Kristen, ku sabab éta Yohanes ngagambarkeun ahir garéja Kristen, anu

diwakilan ku saratus opat puluh opat rebu jeung jalma rea anu kacida lobana dina Wahyu pasal tujuh.

Logika Alkitabiah nyaéta kieu: Yesus téh Firman, ku Anjeunna sagala rupa diciptakeun, Firman anu salawasna aya sareng Rama-Na, sareng Anjeunna ogé nyaéta Alkitab, margi Anjeunna téh Firman Allah. Sipat anu pangheulana tina tabiat Kristus anu diwanohkeun dina amanat panungtungan tina Firman Allah nyaéta yén Anjeunna ngagambarkeun ahir hiji perkara ku mimiti tina perkara éta kénéh. Upami ieu kayaktian ngeunaan tabiat Allah henteu diterapkeun dina panalungtikan hiji jalma kana Alkitab, anjeunna moal tiasa leres-leres ngartos naon ari pangadilan pikeun nu hirup téh, sareng naha éta dimimitian dina 9/11, sareng anu langkung penting, naha éta ampir réngsé.

Salaku conto tina prinsip Alfa jeung Omega, Israél baheula ngalambangkeun Israél modern, anu mangrupa hiji bebeneran nubuat anu ogé bisa diidentifikasi minangka Israél literal ngalambangkeun Israél rohani. Kumaha waé éta bisa diungkabkeun, boh Israél literal baheula boh Israél rohani modern miboga sajarah awal jeung sajarah ahir. Tilu tina opat sajarah éta geus kaliwat, sarta ayeuna urang aya dina sajarah anu kaopat jeung anu pamungkas.

Tilu sajarah nu geus kaliwat ngagambarkeun tilu saksi pikeun generasi panungtungan dina sajarah bumi. Tilu sajarah nu geus kaliwat éta nangtukeun generasi anu dina kitab Wahyu digambarkeun minangka saratus opat puluh opat rébu. Aya garis-garis sajarah nubuat séjén anu ogé nyarioskeun ngeunaan saratus opat puluh opat rébu, tapi éta bilangan saratus opat puluh opat rébu ngandung perlambang nubuat yén saratus opat puluh opat rébu téh nyaéta maranéhna anu dina cara nubuat digambarkeun ku cara ngalikeun dua welas kaom Israil literal baheula jeung dua welas murid Israil rohani modéren.

Salaku conto séjén ngeunaan Alfa jeung Oméga, tilu malaikat dina Wahyu pasal opat belas ngalambangkeun sajarah awal jeung ahir. Gerakan Millerite ngagambarkeun sajarah awal tilu malaikat, sedengkeun gerakan saratus opat puluh opat rébu ngagambarkeun sajarah dina panutup amanat malaikat katilu. Gerakan alfa ngumumkeun dibukana pangadilan panalungtikan dina 22 Oktober 1844. Gerakan oméga ngumumkeun dibukana pangadilan pikeun jalma-jalma anu hirup, bari nandaan awalna minangka 9/11.

Conto katilu ngeunaan Alfa jeung Omega, anu gampang diteguhkeun ku ilham, nyaéta yén dina awal aya gerakan alfa urang Millerit, pasemon ngeunaan sapuluh parawan kacumponan nepi ka unggal jéntréna. Sadérék White ngaidéntifikasi sajarah urang Millerit dina buku, *The Great Controversy*, dina kontéks yén pasemon éta keur kacumponan dina mangsa éta. Anjeunna ngajarkeun yén gerakan omega tina saratus opat puluh opat rébu ogé bakal nyumponan pasemon ngeunaan sapuluh parawan nepi ka unggal jéntréna. Tilu kasaksian pondok ti Kristus anu ngaidéntifikasi ahir jeung awal.

Dina awalna Israél baheula, Pangéran ngadamel perjangjian jeung urang Ibrani, sakumaha diwakilan ku getih dina tihang-tihang panto, anu tangtu waé mangrupa sebutan anu pangheulana pisan ngeunaan Midnite Cry dina Firman Allah. Baptisan téh lambang hubungan perjangjian jeung Kristus, sarta Paulus ngajar ka urang yén urang Ibrani anu kaluar ti Mesir téh sadayana dibaptis

“dina mega” jeung dina “Laut Beureum”. Sanggeus maranéhna aya di sabrang laut, maranéhna dipaparin manna, anu di antarana mangrupa lambang poé Sabat poe katujuh dina kontéks yén éta téh mangrupa hiji ujian.

“manna” ngagambarkeun ujian maranéhna anu kahiji, sarta nalika maranéhna gagal dina ujian maranéhna anu kasapuluh jeung anu pamungkas waktu maranéhna nampik pesen ti Yosua jeung Kaleb, mangka Gusti tuluy nampik maranéhna minangka umat perjangjian-Na sarta ngadamel perjangjian jeung Yosua jeung Kaleb. Nalika ahirna maranéhna asup ka Tanah Perjangjian, upacara sunatan teu dilaksanakeun ka jalma-jalma lalaki anu lahir salila opat puluh taun éta, sabab upacara éta geus dieureunkeun dina waktu pemberontakan di Kades, sarta diadegkeun deui di Kades pas saméméh asupna. Ieu mangrupa tanda tangan Alfa jeung Omega.

Opat puluh taun ngumbara di padang gurun dimimitian ku pabangkangan kana amanat Yosua jeung Kaleb, sarta dipungkas ku pabangkangan Musa anu neunggeul Batu Karang, ku kituna salah ngagambarkeun tabiat jeung padamelan Allah. Mimiti Israél baheula ngagambarkeun ahir Israél baheula.

Dina ahir Israil baheula, Yesus minangka “Utusan Perjangjian” dina Malakhi pasal tilu, sumping pikeun negeskeun “perjangjian” jeung loba jalma salila saminggu, minangka panggenepan Daniel pasal salapan. Salaku Utusan Perjangjian, Kristus ngadamel perjangjian jeung gereja Kristen dina sajarah anu sarua nalika Anjeunna ngalangkungan umat perjangjian anu baheula. Dina awal Israil baheula salaku umat perjangjian Allah, Gusti ngalangkungan hiji umat perjangjian anu saméméhna sarta ngadamel perjangjian jeung umat pilihan anu anyar. Anjeunna ngalakukeun hal anu sarua pisan dina ahir Israil baheula.

Lambang tina hiji perjangjian nyaéta perkawinan, sarta ti kalahiran Kristus nepi ka karuksakan Yerusalem dina taun 70 M, nubuat ngagambarkeun hiji cerai anu lumangsung saeutik-saeutik antara Allah jeung Israil jasmani baheula. Ku kituna, iraha sabenerna cerai éta mimiti berlaku: dina kalahiran-Na, dina pupusna-Na, dina panarajangan batu ka Stefanus, atawa dina karuksakan Yerusalem?

“Samentara éta para nu nyembah ti unggal bangsa narékahan datang ka Bait Allah anu geus didedikasikeun pikeun ibadah ka Allah. Ngagurilap ku emas jeung batu-batu mulia, éta téh hiji titingalian kaéndahan jeung kaagungan. Tapi Yéhuwa henteu aya deui kapanggih di éta karaton kaéndahan. Israil salaku hiji bangsa geus megatkeun dirina ti Allah. Nalika Kristus, deukeut kana ahir palayanan-Na di bumi, ningali pikeun panungtungan kalina kana jero Bait Allah, Anjeunna ngandika, ‘Behold, your house is left unto you desolate.’ Matthew 23:38. Nepi ka harita Anjeunna nyebut Bait Allah éta imah Rama-Na; tapi nalika Putra Allah kaluar ti antara témbok-témbok éta, ayana Allah ditarik salalanggengna tina Bait Allah anu diwangun pikeun kamulyaan-Na.” The Acts of the Apostles, 145.

Dina poé sanggeus Asupna Kameunangan, Kristus ngumumkeun yén imah urang Yahudi geus taringgal, sarta pegatna perkawinan éta dipastikeun. Ku kituna, pegatna perkawinan éta dipastikeun nalika panonpoé surup dina poé Asupna Kameunangan.

“Yerusalem geus jadi putra pangaping-Na, sarta sakumaha saurang bapa anu lemah lembut ngararasakeun kasedihan ku putra anu nyimpang, kitu deui Yesus ceurik ku kota anu dipikaasih. Kumaha Kami tiasa nyerahkeun maneh? Kumaha Kami tiasa ningali maneh dipasrahkeun ka karuksakan? Naha Kami kudu ngantep maneh indit pikeun ngeusian cawan kajahatan maneh? Hiji jiwa téh kacida gedéna ajénna nepi ka, lamun dibandingkeun jeung éta, sakumna dunya jadi teu aya hartina; ari di dieu mah hiji bangsa sakabéhna rék leungit. Nalika panonpoé anu keur surup ka kulon engké ngiles tina tetempoan di langit, mangsa rahmat Yerusalem bakal lekasan. Waktu iring-iringan keur eureun di tungtung Gunung Olivet, keur Yerusalem can acan kasép pikeun tobat. Malaikat rahmat dina mangsa éta keur ngalipet jangjangna rék turun tina tahta emas pikeun maparin tempat ka kaadilan jeung panghukuman anu gancang datang. Tapi haté Kristus anu agung pinuh ku kanyaah masih kénéh nyuhunkeun keur Yerusalem, anu geus ngahina kana rahmat-Na, nganggap enteng kana pangéling-Na, sarta geus rék ngalelehan leungeunna ku getih-Na. Lamun waé Yerusalem rék tobat, can acan kasép. Nalika sinar panungtung panonpoé tilelep masih kénéh nempel dina Bait Allah, munara, jeung pucuk-pucukna, naha moal aya malaikat anu hadé nungtun anjeunna ka kanyaah Jurusalamet, sarta nyegah cilakana? Kota anu éndah tapi najis, anu geus ngabaledogan para nabi ku batu, anu geus nolak Putra Allah, anu ku kateu-pertobatanana keur ngaraketkeun dirina sorangan dina beungkeutan perbudakan,—mangsa rahmatna geus méh béak!”

“Tapi deui-deui Roh Allah nyarita ka Yerusalem. Saméméh poé éta béak, aya deui kasaksian anu dipasihkeun ngeunaan Kristus. Sora kasaksian diangkat, ngawalon kana panggero ti mangsa katukang anu sipatna nubuat. Lamun Yerusalem daék ngadéngé panggero éta, lamun manéhna daék narima Jurusalamet anu keur asup ngaliwatan gapura-gapura dirina, manéhna masih kénéh bisa disalametkeun.

“Beja-beja parantos dugi ka para pamingpin di Yerusalem yén Isa keur ngadeukeutan ka kota éta kalayan rombongan jalma anu kacida lobana. Tapi maranéhna teu boga sambutan pikeun Putra Allah. Ku rasa sieun maranéhna kaluar rék nepungan Anjeunna, ngarep-ngarep bisa ngabubarkeun eta balaréa. Nalika iring-iringan éta rék turun ti Gunung Zaitun, éta dipapag ku para pamingpin. Maranéhna naroskeun naon sababna kabungahan anu ngagolak éta. Nalika maranéhna nanya, ‘Saha ieu?’ para murid, pinuh ku roh ilham, ngajawab éta patarosan. Kalawan untaian kecap anu merenah, maranéhna ngulang deui nubuat-nubuat ngeunaan Kristus:”

“Adam baris ngabejaan ka anjeun, Ieu teh turunan awewe anu bakal ngaremurkeun sirah oray.

“Taros ka Ibrahim, anjeunna bakal nyaritakeun ka anjeun, yén éta téh ‘Melkisedek, Raja Salem,’ Raja Katengtreman. Kajadian 14:18.

“Yakub bakal nyaritakeun ka anjeun, yén Anjeunna téh Syilo tina kaom Yuda.

“Yésaya bakal nyarios ka anjeun, ‘Immanuel,’ ‘Ajib, Panaséhat, Allah Nu Mahakawasa, Rama Nu Langgeng, Raja Karapihan.’” Yésaya 7:14; 9:6.

“Yermia bakal nyarioskeun ka anjeun, Cangkal Daud, ‘PANGERAN kaadilan urang.’” Yermia 23:6.

“Daniel bakal nyaritakeun ka anjeun, Mantenna teh Al Masih.

“Hosea bakal nyaritakeun ka anjeun, Anjeunna teh ‘PANGERAN Allah semesta alam; PANGERAN nyaeta pangling-eling-Na.’ Hosea 12:5.

“Yohanes Pambaptis bakal nyaritakeun ka aranjeun, Anjeunna teh ‘Anak Domba Allah, anu ngahapus dosa dunya.’ Yohanes 1:29.

“Yéhuwa anu agung geus ngumumkeun ti tahta-Na, ‘Ieu Putra Kami anu dipikaasih.’ Mateus 3:17.

“Urang, murid-murid-Na, nyatakeun, Ieu teh Yesus, Al Masih, Pangéran hirup, Panebus dunya.

“Jeung pangeran ti kakawasaan poék ngaku ka Anjeunna, bari nyebut, ‘Kami terang saha Anjeun, nya éta Anu Mahasuci ti Allah.’ Markus 1:24.” *The Desire of Ages*, 577–579.

Sajarah Asupna Kristus anu Pinuh Kameunangan ngalambangkeun sajarah Panyambat Tengah Peuting dina mangsa kaum Millerit. Petikan ti Sadérék White nétélakeun yén nalika asupna éta dimimitian, jalma-jalma datang dina pamingpinan Roh Suci, tuluy Kristus eureun sarta nangiskeun Yerusalem. Sanggeus éta Anjeunna nuluykeun asupna, lajeng dipapay ku kapamingpinan Yahudi. Kuring rék ngasingkeun sababaraha sipat tina carita ieu sangkan nangtukeun waymark-waymark anu diulang dina sajarah kaum Millerit. Tapi heula, kuring hayang ngedalkeun hiji perkara ngeunaan awal jeung ahirna. Naon anu kakara urang cutat ti Sadérék White ngawakilan ahir hiji bab, sarta bubuka bab salajengna nyebutkeun kieu.

“Numpakna Kristus sacara kameunangan ka Yerusalem téh ngan ukur gambaran samar ti datang-Na engké dina mega-méga langit kalayan kakawasaan jeung kamulyaan, di tengah kameunangan para malaikat jeung kabungahan para suci. Harita baris kacumponan pangandika Kristus ka para imam jeung urang Farisi: ‘Maranéh moal ningali Kami deui ti ayeuna, nepi ka maranéh nyebut, Rahayu Anjeunna anu sumping dina jenengan Gusti.’ Mateus 23:39. Dina titingalian nubuat, Zakaria dipintonkeun poé kameunangan panungtungan éta; sarta anjeunna ogé ningali hukuman jalma-jalma anu dina kadatangan-Na anu kahiji geus nampik Kristus: ‘Aranjeunna bakal neutep ka Kami anu ku maranéhna geus ditusuk, sarta maranéhna bakal ngungun pikeun Anjeunna, sakumaha jalma ngungun pikeun anakna hiji-hijina, sarta bakal kacida paitna haté pikeun Anjeunna, sakumaha jalma anu kacida paitna ku sabab anak cikalna.’ Zakaria 12:10. Pamandangan ieu geus katenjo ku Kristus nalika Anjeunna nenjo kota éta sarta ceurik ku sabab éta. Dina karuksakan jasmani Yerusalem Anjeunna ningali karuksakan panungtungan bangsa éta anu nanggung kalepatan ku getih Putra Allah.”

Para murid ningali kabencian urang Yahudi ka Kristus, tapi maranéhna can acan ningali ka mana éta bakal ngabalukarkeun. Maranéhna can acan ngartos kaayaan Israél anu sajatina, ogé can ngartos hukuman balasan anu bakal tumiba ka Yerusalem. Ieu dibuka ku Kristus ka maranéhna ngaliwatan hiji pangajaran ku obyék anu pinuh ku harti.

“Panggero panungtungan ka Yerusalem parantos taya gunana. Para imam jeung para pamingpin parantos ngadangu sora nabi-nabi jaman baheula kaulang ku balaréa, minangka

jawaban kana patalékan, ‘Saha ieu?’ nanging maranéhna henteu narima éta minangka sora Ilham. Ku amarah jeung kahéran maranéhna narékahan pikeun ngaharewosan jalma-jalma. Di antara riungan aya para perwira Rum, sarta ka maranéhna musuh-musuh-Na nuduhkeun Yesus minangka pamingpin hiji pabélan. Maranéhna ngagambarkeun yén Anjeunna badé nyekel kakawasaan ka Bait Allah, sarta maréntah minangka raja di Yerusalem.” *The Desire of Ages*, 580.

Poko nu ku sim kuring henteu kersa kaliwat nyaéta yén Asupna Kristus ka Yerusalem kalayan kamulyaan kameunangan téh ngalambangkeun lain ngan saukur Gorowok Tengah Peuting dina sajarah Millerite, tapi ogé ahir dunya. Ieu patali jeung mulangna Kristus dina awal milénium dina Wahyu pasal dua puluh, sarta ogé mulangna-Na babarengan jeung Yerusalem Anyar dina ahir milénium. Ieu ogé patali jeung pupusna jalma-jalma jahat dina datangna-Na anu kadua, sarta pangadilan panungtungan maranéhna dina ahir milénium. Bubuka paragraf panungtungan nyebutkeun, “Panggero panungtungan ka Yerusalem geus sia-sia. Para imam jeung para pamingpin geus ngadéngé sora nubuat ti mangsa kapungkur ngagema deui ku balaréa, minangka jawaban kana pananya, ‘Saha ieu?’ tapi maranéhna henteu narima éta salaku sora Ilham.”

Panggero panungtung téh taya gunana, sarta panggero éta digambarkeun minangka “sora nubuat ti mangsa baheula.” Jalma réa dina poé Kristus nampik panggero panungtung maranéhna, sabab maranéhna nampik piwuruk Yermia supaya mulang ka jalan-jalan heubeul. Maranéhna ogé nampik metodologi garis kana garis, sabab murid-murid geus ngawaler patalékan “Saha ieu,” ku ngahijikeun sababaraha saksi, garis kana garis, di dieu saeutik jeung di ditu saeutik.

Nalika Kristus ngawitan asup ka Yerusalem, Anjeunna eureun heula di sapanjang jalan. Ieu dimimitian ku kacumponan nubuat nalika murid-murid ngala kalde bikang pikeun Kristus tunggangi. Anjeunna can kungsi nunggang sato, jeung éta sato ogé can kungsi ditunggang. Logikana nuduhkeun hiji mujijat, sabab sato mana anu ngidinan aya nu nunggang pikeun kahiji kalina, jeung saha anu terang kumaha ngatur nunggang kalde anu can kungsi ngalakukeun éta saméméhna. Ieu sarupa jeung nalika urang Pelisti nempatkeun hiji kurban dina karéta, babarengan jeung Peti Perjangjian, sarta ngarakit dua sapi bikang anu duanana keur nyusuan anak, jeung anu can kungsi narik karéta saméméhna, tuluy maranéhna geuwat ninggalkeun anak-anakna sarta ngamimitian lalampahan pikeun mulangkeun Peti Perjangjian ka urang Ibrani. Peti Perjangjian keur dina lalampahan ka Yerusalem, sarta nalika Daud ahirna mawa éta ka jero Yerusalem, anjeunna janten pralambang asupna Kristus anu pinuh ku kameunangan.

Sanggeus Kristus tunggang kana kalde, rahayat mimiti ngajajar sapanjang jalan ku jubah-jubah maranéhna, neukteuk dahan-dahan korma, jeung sora-sora ngagorowok, “Hosana ka Putra Daud: Rahayu Anjeunna anu sumping dina nami Gusti! Hosana di nu pangluhurna.” (Mateus 21:9) Para pamingpin nolak sarta nyaurkeun ka Yesus sangkan ngadiemkeun balaréa. Maranéhna neruskeun leumpang, sarta Yesus eureun pikeun nangiskeun umat manusa anu leungit, anu dilambangkeun ku Yerusalem. Tuluy arak-arakan neraskeun, sarta para pamingpin sakali deui campur tangan, nungtut sangkan dipikanyaho saha Yesus téh. Tuluy para murid ngawaler ku kasaksian para nabi anu ditepikeun saeutik demi saeutik, baris demi baris.

Sajarah anu ayeuna keur dipatalikeun ku urang téh dipiheulaan ku hudangna Lasarus, anu nandaan kuciwa anu kahiji dina garis nubuat anu kagambar dina misil sapuluh parawan, sarta ku Oza nyabak Peti Perjangjian, dina garis asupna Daud kalayan kameunangan ka Yerusalem. Kuciwana anu kahiji pakait jeung hiji waktu nungguan, sarta Kristus parantos ngantosan nalika Anjeunna mimiti ngadangu yén Lasarus gering, sakumaha Daud ogé ngantosan ku ninggalkeun Peti Perjangjian di tempat Oza maot nepi ka engkéna anjeunna ngala deui éta. Lasarus maot, sarta sanggeus éta dihudangkeun deui. Lasarus nyaéta jalma anu satuluyna nungtun kalde anu ditumpakan ku Yesus asup ka Yerusalem.

Dina sajarah kaum Millerite, malaikat kadua sumping dina 19 April 1844, dina kuciwa kahiji, anu nandaan mimiti jaman panundaan. Satuluyna Samuel Snow mimiti ngamekarkeun pesen Ceurik Tengah Peuting sacara progresif. Pangwangunan progresif tina pesen éta dilambangkeun ku asupna Kristus ka Yerusalem. Kamajuan karya Snow ogé dilambangkeun dina lalampahan Peti Perjangjian, ti urang Filistin, ka kareta, ka Uza, sarta ahirna ka Yerusalem.

Asupna dimimitian ku hiji proklamasi ti rahayat nalika para pamingpin nitah Kristus supaya ngabendung balaréa, tuluy Kristus ceurik, satuluyna proklamasi ti para murid nalika para pamingpin nu keukeuh nanya saha Kristus téh. Wujud ilham anu nembongan dina rahayat, anu ngalahirkeun réspon kahiji ti para pamingpin nu keukeuh, kaulang deui ku para murid nalika maranéhna ngedalkeun “line upon line” sakumpulan ageung saksi-saksi nubuat ti mangsa baheula. Nalika panonpoé surup dina poé éta, Israél baheula geus ditalak ku Allah.

Dina éta sajarah urang dipaparin katerangan yén para murid henteu “ngartos pamalesan anu baris tumiba ka Yerusalem.” “Pamalesan” anu baris “tumiba ka Yerusalem” éta dipidangkeun ka para murid ku “hiji palajaran obyék anu penting.” Palajaran obyék anu penting éta nyaéta pangutukan kana tangkal anjir. Karuksakan Yerusalem, anu can kénéh kahartos ku para murid, dipidangkeun ku pangutukan kana tangkal anjir, kitu deui ku misil anu saméméhna geus diajarkeun ku Kristus ngeunaan tangkal anjir.

“Pangwawadian téh pikeun salalanggengna. Kalakuan Kristus dina nyumpahan tangkal anu dijadikeun ku kakawasaan-Na sorangan nangtung minangka pangwawadian pikeun sakabéh garéja jeung pikeun sakabéh urang Kristen. Teu aya saurang ogé anu bisa hirup nurutkeun hukum Allah bari henteu ngaladénan batur. Tapi aya loba anu henteu ngalaksanakeun hirup Kristus anu pinuh ku welas asih jeung henteu mentingkeun diri. Sabagian anu nganggap dirina Kristen anu hadé pisan henteu ngarti naon anu jadi palayanan pikeun Allah. Maranéhna ngarencanakeun jeung nalungtik sangkan nyugemakeun dirina sorangan. Maranéhna ngan ukur meta dina patalina jeung diri sorangan. Waktu téh ngan boga ajén pikeun maranéhna sa jauh maranéhna bisa ngumpulkeun pikeun dirina sorangan. Dina sagala urusan kahirupan, ieu anu jadi tujuan maranéhna. Maranéhna ngaladénan lain pikeun batur, tapi pikeun dirina sorangan. Allah nyiptakeun maranéhna pikeun hirup di hiji dunya anu di jerona palayanan anu henteu mentingkeun diri kudu dipigawé. Mantenna ngarancang maranéhna sangkan nulungan sasama dina sagala cara anu mungkin. Tapi diri téh kacida gedéna nepi ka maranéhna henteu bisa ningali naon-naon deui. Maranéhna henteu aya patalina jeung kamanusaan. Jalma-jalma anu hirup kitu pikeun diri sorangan téh sarua jeung tangkal ara anu némbongkeun sagala pura-pura,

tapi henteu ngahasilkeun buah. Maranéhna ngalaksanakeun rupa-rupa ibadah lahiriah, tapi tanpa tobat atawa iman. Dina pangakuan, maranéhna ngahormat hukum Allah, tapi kateugetan teu aya. Maranéhna nyebutkeun, tapi henteu ngalakukeun. Dina hukuman anu diucapkeun kana tangkal ara, Kristus némbongkeun bet sakitu pikangéwéna dina panon-Na éta pura-pura anu hampa. Mantenna netelakeun yén jalma dosa anu kabuka kasalahanana leuwih hampang tibatan jalma anu ngaku ngaladénan Allah, tapi anu henteu mawa buah pikeun kamulyaan-Na.”

“Pasemon ngeunaan tangkal anjir, anu diucapkeun saméméh Kristus sumping ka Yerusalem, miboga patalina anu langsung jeung palajaran anu Anjeunna ajarkeun ku cara-Na ngahukum tangkal anu teu ngahasilkeun buah.” The Desire of Ages, 584.

Sanggeus pajoangpanungtungan kalawan para pamingpin, Isa nyingkur pikeun neneda sapeuting suntuk, tuluy isukna, waktu Anjeunna ngaliwat kana tangkal anjir, Anjeunna ngala'an éta tangkal.

“Can usum buah ara nu asak, iwal di sawatara tempat nu tangtu; jeung di daérah pagunungan sabudeureun Yerusalem mémang bisa disebut, ‘Waktuna buah ara tacan datang.’ Tapi di kebon nu didatangan ku Yesus, aya hiji tangkal nu katingalina geus ngaleuwihan sakabéh nu séjén. Tangkal éta geus pinuh ku daun. Memang sipat tangkal ara téh, saméméh daunna mekar, buah nu keur tumuwuh geus mimiti katémbong. Ku sabab éta, tangkal nu pinuh ku daun ieu méré jangji bakal aya buah nu geus mekar sampurna. Tapi penampilanana téh nipu. Sanggeus nalungtik dahan-dahanna, ti dahan panghandapna nepi ka pucuk ranting pangluhurna, Yesus manggihan ‘euweuh nanaon iwal daun.’ Éta ngan saukur rimbunan daun nu pinuh ku pura-pura, euweuh deui.”

Kristus ngucapkeun ka éta tangkal hiji kutuk anu ngagentra. “Ulah aya deui saurang ogé nu ngadahar buah tina maneh salalanggengna,” saur Anjeunna. Isukna, nalika Jurusalamat jeung murid-murid-Na deui arindit ka kota, dahan-dahanna anu geus garing jeung daun-daunna anu layu narik panitén maranéhna. “Guru,” ceuk Petrus, “tingali, tangkal anjir anu ku Anjeun dikutuk téh geus layu.”

“Tindakan Kristus nalika ngala'at tangkal ara téh matak héran ka murid-murid. Ka maranéhna, éta katingalina henteu saluyu jeung jalan-jalan sarta karya-karya-Na. Mindeng maranéhna geus ngadéngé Anjeunna nyatakeun yén Anjeunna sumping lain pikeun ngahukum dunya, tapi supaya dunya ku jalan Anjeunna bisa disalametkeun. Maranéhna inget kana pangandika-Na, ‘Putra Manusa datang lain pikeun ngancurkeun nyawa manusa, tapi pikeun nyalametkeunana.’ Lukas 9:56. Karya-karya-Na anu ajaib geus dipigawé pikeun mulangkeun, lain pikeun ngancurkeun. Murid-murid ngan ukur wawuh ka Anjeunna minangka Nu Mulangkeun, Nu Nyageurkeun. Tindakan ieu nangtung nyorangan. Naon tujuanana? kitu patalékan maranéhna.”

Allah “resepeun kana welas asih.” “Sakumaha Kami hirup, saur PANGERAN Allah, Kami teu boga kasenangan kana maotna jalma jahat.” Mikha 7:18; Ezekiel 33:11. Pikeun Mantenna, padamelan karuksakan jeung pangucapan hukuman téh hiji “padamelan anu anéh.” Yesaya 28:21. Tapi ku welas asih jeung kasih Mantenna muka tabir ti mangsa nu bakal datang, sarta nembongkeun ka manusa hasil tina hiji lampah dosa.

“Pangutuk tangkal kondang téh mangrupikeun hiji misil anu dipagelarkeun ku lampah. Tangkal anu teu buahan éta, anu mintonkeun dedaunanana anu pinuh ku pura-pura pas di

payuneun Kristus, jadi lambang bangsa Yahudi. Jurusalamet miharep ngécéskeun ka murid-murid-Na sababna jeung kapastianana tina karuksakan Israél. Pikeun éta tujuan, Anjeunna mikeun ka éta tangkal sipat-sipat moral, sarta ngajadikeun éta tangkal minangka panyatur bebeneran ilahi. Bangsa Yahudi nangtung écés béda ti sagala bangsa séjén, bari ngaku satia ka Allah. Maranéhna geus dipaparin kahadéan husus ku Mantenna, sarta maranéhna ngaku miboga kabeneran ngaleuwihan sakumna bangsa lianna. Tapi maranéhna geus ruksak ku kanyaah ka dunya jeung ku sarakah kana kauntungan. Maranéhna gumédé ku pangaweruhna, tapi maranéhna teu nyaho kana tuntutan-tuntutan Allah, sarta pinuh ku kamunafikan. Saperti tangkal anu teu buahan téa, maranéhna ngalegaan dahan-dahanana anu pinuh ku pura-pura ka luhur, katingalina subur jeung éndah dipandang panon, tapi anu dihasilkeunana ‘teu aya nanaon iwal ti daun wungkul.’ Agama Yahudi, kalawan Bait Allahna anu mulya, altar-altarna anu suci, imam-imamna anu maké mitra, jeung upacara-upacarana anu matak kagum, mémang éndah dina penampakan lahiriahna, tapi handap asor, kanyaah, jeung kahadean ka sasama teu kapanggih.” *The Desire of Ages*, 581, 582.

Urang ngamimitian ku ngangkat dua patalékan anu keur dina prosés dijawab. Patalékan-patalékan éta nyaéta, “Naha pangadilan ka nu hirup mimiti dina 9/11? Naon pangadilan ka nu hirup nurutkeun Kitab Suci?”

Sababaraha padalisan nubuat anu kakara urang pasang téh mangrupikeun saksi-saksi biblikal ngeunaan pangadilan ka nu hirup. Padalisan-padalisan nubuat éta nyangkem jauh leuwih ti ngan saukur “A, B, C” tina pangadilan, tapi mimitina urang keur ngajawab patalékan-patalékan ngeunaan 9/11 jeung pangadilan ka nu hirup.

“‘Kami ningali,’ saur nabi Daniel, ‘dugi ka tahta-tahta dipasang, sarta Aya Nu Maha Sepuh linggih: papakéan-Na bodas kawas salju, jeung buuk sirah-Na kawas wol anu murni; tahta-Na seuneu anu hurung-hurung, sarta roda-roda-Na seuneu anu ngaduruk. Hiji walungan seuneu ngalir sarta kaluar ti payuneun-Na: rébuan kali rébuan ngaladénan ka Anjeunna, jeung sapuluh rébu kali sapuluh rébu ngadeg di payuneun-Na: pangadilan geus dipasang, sarta kitab-kitab dibuka.’ Daniel 7:9, 10, R.V.

“‘Ku kituna dipintonkeun ka visi nabi éta poé anu agung jeung suci pisan, nalika tabiat jeung kahirupan manusa kudu ngaliwat pamariksaan di payuneun Hakim sakuliah bumi, sarta ka unggal jalma bakal dibalikeun ‘nurutkeun kana pagaweanana.’ Nu Ti Jaman Baheula nyaéta Allah Rama. Juru jabur ngandika: ‘Saméméh gunung-gunung dijadikeun, atawa saméméh Gusti ngawangun bumi jeung dunya, ti kalanggengan nepi ka kalanggengan, Gusti teh Allah.’ Jabur 90:2. Anjeunna, sumber sagala ayana, jeung cinyusu sagala hukum, anu bakal mingpin pangadilan éta. Jeung para malaikat suci salaku palayan jeung saksi, jumlahna ‘sapuluh rébu kali sapuluh rébu, jeung rébuan kali rébuan,’ ngahadiran ieu mahkamah agung.”

“‘Jeung, behold, aya saurang anu kawas Putra Manusa sumping jeung mega-mega langit, tuluy sumping ka Nu Purba Dinten, sarta Anjeunna dibawa ngadeukeutan ka payuneun Mantenna. Jeung ka Anjeunna dipaparinkeun kakawasaan, kamulyaan, jeung hiji karajaan, supaya sakumna bangsa, suku bangsa, jeung basa ngabakti ka Anjeunna: kakawasaan-Na teh kakawasaan langgeng, anu moal sirna.’ Daniel 7:13, 14. Kadatangan Kristus anu dideskripsikeun di dieu lain kadatangan-Na anu kadua ka bumi. Anjeunna sumping ka Nu

Purba Dinten di sawarga pikeun nampi kakawasaan jeung kamulyaan sarta hiji karajaan, anu bakal dipaparinkeun ka Anjeunna dina panutupan pagawean-Na salaku Panganteur. Ieu pisan katangan, lain katangan-Na anu kadua ka bumi, anu geus dinubuatkeun dina ramalan pikeun kajadian dina ahir 2300 poe dina taun 1844. Kalawan diiring ku malaikat-malaikat sawarga, Imam Agung urang anu agung asup ka Rohangan Mahasuci, sarta di dinya nembongan di payuneun Allah pikeun ngalaksanakeun lampah-lampah panungtungan tina palayanan-Na pikeun kapentingan manusa—nyaeta ngalaksanakeun pagawean pangadilan panalungtikan sarta ngayakeun panebusan pikeun sakumna jalma anu kabuktian boga hak kana mangpaatna.”

“Dina ibadah lambang, ngan maranéhna anu geus sumping ka payuneun Allah kalawan pangakuan dosa jeung tobat, sarta anu dosa-dosana, ku jalan getih kurban panghapus dosa, dipindahkeun ka Bait Suci, anu boga bagian dina ibadah Poe Pangampura. Kitu deui dina poe agung pangampura anu pamungkas jeung pangadilan panalungtikan, ngan perkara-perkara jalma anu ngaku umat Allah baé anu dipariksa. Pangadilan pikeun jalma-jalma jahat mangrupikeun padamelan anu béda jeung misah, sarta lumangsung dina mangsa anu leuwih engké. ‘Sabab pangadilan kudu dimimitian ti kulawarga Allah; jeung lamun éta mimiti ti urang, kumaha tungtungna jalma-jalma anu henteu nurut kana Injil Allah?’ 1 Petrus 4:17.”

“Kitab-kitab catetan di sawarga, anu ngaran-ngaran jeung lampah manusa didaptarkeun di jerona, bakal nangtukeun putusan-putusan pangadilan. Nabi Daniel ngandika: ‘Pangadilan diadegkeun, sarta kitab-kitab dibuka.’ Yohanes, anu nampa wahyu, nalika ngagambarkeun pamandangan anu sarua, nambihan: ‘Sarta dibuka deui hiji kitab anu séjén, nya éta kitab kahirupan: sarta jalma-jalma paéh dihukum dumasar kana hal-hal anu ditulis dina kitab-kitab éta, nurutkeun kana lampah maranéhna.’ Wahyu 20:12.”

“Kitab kahirupan ngandung ngaran sakumna jalma anu kantos asup kana palayanan Allah. Isa marentahkeun ka murid-murid-Na: ‘Bungahkeun, sabab ngaran maraneh geus ditulis di sawarga.’ Lukas 10:20. Paulus nyebut ngeunaan rerencangan sasama pagawéna anu satia, ‘anu ngaranna aya dina kitab kahirupan.’ Pilipi 4:3. Daniél, nalika ningali ka hareup kana ‘mangsa kasangsaraan, anu can kungsi aya saméméhna,’ nyatakeun yén umat Allah bakal dileupaskeun, ‘nyaéta sakur anu kapanggih ditulis dina kitab.’ Daniél 12:1. Wahyu ogé nyebutkeun yén ngan maranéhna wungkul anu bakal asup ka kota Allah, anu ngaranna ‘ditulis dina kitab kahirupan Anak Domba.’ Daniél 12:1; Wahyu 21:27.”

“Hiji ‘buku pangéling-ngéling’ ditulis di payuneun Allah, anu di jerona kacatet sagala padamelan hade jalma-jalma ‘anu sieun ka PANGERAN, jeung anu mikiran ngaran-Na.’ Malachi 3:16. Kecap-kecap iman maranéhna, lampah-lampah kanyaah maranéhna, kadaptar di sawarga. Nehemiah nyebut kana ieu waktu anjeunna nyarios: ‘Emut ka abdi, nun Allah abdi, ... sarta ulah pupuskeun padamelan-padamelan hade abdi anu parantos dilakonan ku abdi pikeun Bait Allah abdi.’ Nehemiah 13:14. Dina buku pangéling-ngéling Allah, unggal lampah kabeneran diabadikeun. Di dinya unggal cocoba anu dilawan, unggal kajahatan anu dikalahlakeun, unggal kecap kanyaah anu lemah lembut anu diucapkeun, kacatet kalayan satia. Jeung unggal lampah pangurbanan, unggal kasangsaraan jeung kasedihan anu ditanggung ku sabab Kristus, kacatet. Juru Mazmur ngandika: ‘Anjeun ngitung kasasarna abdi: simpen cimata

abdi kana buli-buli Anjeun: naha éta henteu aya dina buku Anjeun?” Psalm 56:8.”

“Aya catetan deui ngeunaan dosa-dosa manusa. ‘Sabab Allah baris mawa unggal pagawean kana pangadilan, jeung unggal hal nu disumputkeun, naha éta hade, atawa naha éta jahat.’ ‘Unggal kecap hamo guna anu diucapkeun ku manusa, maranéhna baris méré tanggung jawabna dina poe pangadilan.’ Dawuh Jurusalamet: ‘Ku kecap-kecap maneh maneh bakal dibenerkeun, jeung ku kecap-kecap maneh maneh bakal dihukum.’ Pengkhotbah 12:14; Mateus 12:36, 37. Maksud-maksud jeung pamilon-pamilon nu disumputkeun nembongan dina catetan anu teu bisa salah; sabab Allah ‘baris mawa kana caang hal-hal poek nu disumputkeun, sarta baris nembongkeun rarancang hate.’ 1 Korinta 4:5. ‘Tingali, éta geus ditulis di payuneun Kami, ... kajahatan aranjeun, jeung kajahatan karuhun aranjeun babarengan, saur PANGERAN.’ Yesaya 65:6, 7.”

“Padamelan unggal jelema dipariksa di payuneun Allah sarta kacatet pikeun kasatiaan atawa kateusatiaan. Di gigireun unggal ngaran dina buku-buku sawarga, kalayan kacida talitina anu matak ngageter, dicatet unggal kecap anu salah, unggal kalakuan anu egois, unggal kawajiban anu henteu dipigawé, jeung unggal dosa anu disumputkeun, katut unggal pura-pura anu licik. Pangéling-ngéling atawa pangwawadian anu dikirim ti sawarga anu dipopohokeun, waktu-waktu anu kabuang, kasempetan-kasempetan anu henteu dimangpaatkeun, pangaruh anu dipake pikeun kahadéan atawa kajahatan, jeung sagala hasilna anu ngajangkau jauh, kabéh kacatet ku malaikat anu nyatet.”

“Hukum Allah teh ukuran anu ku éta watak jeung kahirupan manusa bakal diuji dina pangadilan. Ceuk jalma wijaksana: ‘Sieun ka Allah, jeung lakonan parentah-parentah-Na: sabab ieu sakabéh kawajiban manusa. Sabab Allah bakal mawa unggal pagawéan kana pangadilan.’ Pandita 12:13, 14. Rasul Yakobus mapatahan dulur-dulurna: ‘Kitu kudu nyarita aranjeun, jeung kitu kudu ngalakonan, sakumaha jalma-jalma anu bakal dihukum ku hukum kamerdikaan.’ Yakobus 2:12.”

“Jalma-jalma anu dina pangadilan ‘dianggap pantes’ bakal meunang bagian dina kabangkitan jalma-jalma bener. Isa ngandika: ‘Maranéhanana anu bakal dianggap pantes pikeun meunangkeun dunya éta, jeung kabangkitan tina antara nu maraot, ... sarua jeung malaikat-malaikat; sarta maranéhanana téh anak-anak Allah, lantaran jadi anak-anak kabangkitan.’ Lukas 20:35, 36. Sarta deui Anjeunna netelakeun yén ‘jalma-jalma anu geus migawé kahadéan’ bakal kaluar ‘ka kabangkitan hirup.’ Yohanes 5:29. Jalma-jalma bener anu geus maot moal dihudangkeun nepi ka sanggeus pangadilan, dina waktu maranéhanana dianggap pantes pikeun ‘kabangkitan hirup.’ Ku sabab kitu maranéhanana moal aya sacara pribadi di payuneun pangadilan nalika catetan-catetan maranéhanana dipariksa sarta perkara-perkara maranéhanana diputuskeun.”

“Yesus bakal nembongan minangka Pangbéla maranéhna, pikeun nyuhunkeun perkara demi kapentingan maranéhna di payuneun Allah. ‘Lamun aya anu dosa, urang boga hiji Pangbéla ka Rama, nyaéta Yesus Kristus, anu bener.’ 1 John 2:1. ‘Sabab Kristus lain asup ka tempat-tempat suci anu dijieun ku leungeun, anu ngan ukur gambaran tina anu sajatina; tapi ka sawarga sorangan, ayeuna pikeun nembongan di payuneun Allah pikeun urang.’ ‘Ku sabab kitu Anjeunna ogé mampuh nyalametkeun nepi ka tuntas jalma-jalma anu datang ka Allah ku jalan

Anjeunna, sabab Anjeunna salawasna hirup pikeun ngadamel pangantaraan pikeun maranéhna.’ Hebrews 9:24; 7:25.

“Sabada kitab-kitab catetan dibuka dina pangadilan, kahirupan sakumna jalma anu geus percaya ka Yesus dipariksa di payuneun Allah. Dimimitian ti jalma-jalma anu mimiti hirup di bumi, Pangacara urang ngedalkeun perkara unggal turunan anu silih gentos, tuluy ditutup ku anu masih hirup. Unggal ngaran disebutkeun, unggal perkara dipariksa kalawan taliti. Aya ngaran anu ditarima, aya ngaran anu ditolak. Lamun aya anu dosana masih nyésa dina kitab-kitab catetan, henteu dipikanyaho ku tobat sarta teu dihampura, ngaran maranéhna baris dihapus tina kitab kahirupan, sarta catetan tina lampah hadé maranéhna baris dipupus tina kitab pangéling-éling Allah. Pangeran ngadawuh ka Musa: ‘Saha waé anu geus dosa ka Kami, anjeunna ku Kami bakal dihapus tina kitab Kami.’ Exodus 32:33. Jeung saur nabi Ezekiel: ‘Lamun jalma bener murtad tina kabeneranana, sarta ngalakukeun kajahatan, ... sagala kabeneran anu geus dipilampahna moal disebut-sebut deui.’ Ezekiel 18:24.” The Great Controversy, 479–483.

Urang bakal neraskeun ieu pangajaran sarta ngajawab patalékan-patalékan anu dipedar dina artikel salajengna dina runtuyan ieu.